

16. a.

JUSTA FUNEBRIA
VIRO
MAGNIFICO, NOBILISSIMO,
AMPLISSIMO, PRUDENTIS-
SIMOQUE
DOMINO
JOHANNI JACOBO
FABRO,
REIP. INCLYTÆ HAMBURGENSIS
CONSULI

DESIDERATISSIMO AC PRÆCLARISSIME
PROMERITO,

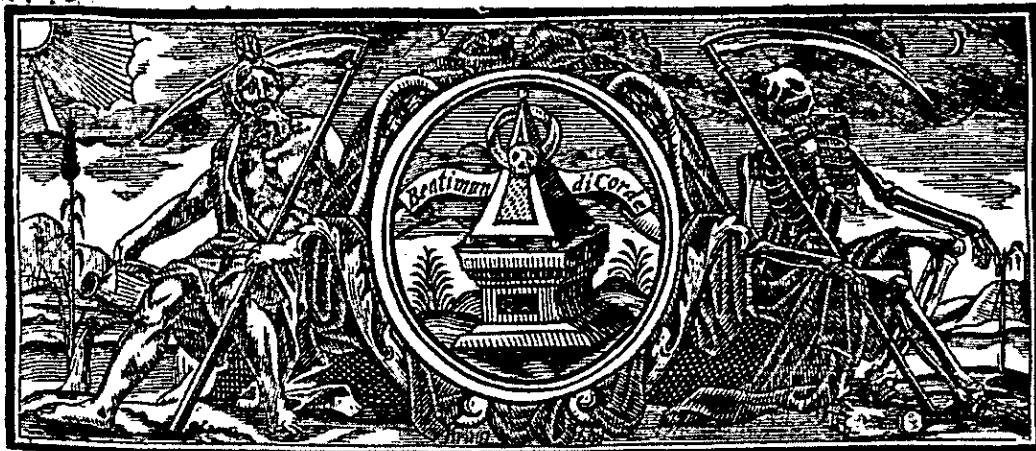
D. XXII. Nov. ANNI PRÆSENTIS MDCCCXXIX.
DECENTI POMPÆ DEDUCTIONE
PERSOLVENDA,

COLLEGII PROFESSORII NOMINE
SOLENNITER INDICIT

CHRISTOPH. HENRICUS
DORNEMANN, auctore Io. Alb. Fabricio.

MATHESEOS PROFESSOR PUBL. ET H. A. GYMNASII
RECTOR.

HAMBURGI,
TYPIS CONRADI KÖNIGIT, AMPLISS. SENATUS ET GYMNASII
TYPOGRAPHI.

Hya est luctus, quem complorare cum maxime cogimur, spectata acerbitas, ea jacturæ quam patimur magnitudo, communi omnium in hac Urbe sensu & moerore confirmata, ut nec verba mihi suppetant quibus illam possim exprimere, neque oratione mihi sit opus qua rem testatissimam universæ Civitatis & gravem & deflendam dolenter, & indifferente animo nemini ferendam ambitiose amplificem. Amisimus Virum pietate in DEUM, amore in Rempublicam, prudentia, usu rerum, fide, dextertate; amandum ac venerabilem, qui etiamsi non fuisset admotus ad summas dignitates, tamen illis dignissimus omnium iudicio visus fuisset: Consulem amisimus tam salutarem, tam beneficum, servantissimum æqui, tanta industria & auctoritate, tanta etiam mansuetudine, ut justissimo dolore lugeat extinctum Amplissimus Ordo, moereant templa, squaleat Civitas. Desideramus Magnificum, Nobilissimum prudentiaque virtute & meritis illustrem, inopinoque obitu nuper Curia, Civitati, probis omnibus & nobilissimæ Familiae suæ ereptum eheu ac subductum JOANNEM JACOBUM FABRUM.

Nondum trigesimus hujus sæculi annus illuxit, & jam duodecimum Consulem ademptum delamentari datur miserandæ Patriæ, sex Syndicos, Senatores duos & quadraginta, Proto-notariumque unum & unum Archivarium: neque in universo Nobilissimo Ordine quisquam superest qui ante decimum, aut ex amplissimis Secretariis qui ante octavum hujus sæculi annum fuerit ad dignitatem quam gerunt & munus honestissimum quod obeunt cooptatus. Quod non sine gemitu commemoro & ægritudine

tudine ex occasu eorum quos utilem operam Reip. præstitisse meminimus, desiderioque meritisimorum virorum, nec sine miseratione fragilitatis rerum humanarum quam transitoria sint fluxæque & facile labantur atque edant ruinas, & cum serio conceptissimoque voto, ut quos largita nobis est Divina benignitas & ad clavum Reip. sedentes adhuc sospites conservavit, ut eos salvos incolumesque præstet rebus publice ac privatim prosperis & ex voto fluentibus in longiores annos quam diutissime.

Pietatis nostræ est, desiderium quod Beati Consulis obitus nobis sane maximum reliquit, levare memoriâ ejus Virtutis eamque grato recolentes animo quantum possumus proferre & propagare ad posteros, debitaque celebratione quam longissime in omne ævum extendere. Sed dignam laudationem parantibus facile contingit tantæ imaginis contemplatione fatiscere & obrui, ut ingenium nos prius & dicendi vires destituant, quam pulchritudinem ejus stylo assequamur. Nec minus tamen vel tenuis adumbratio rudi penicillo facta ac soloce filo contexta dignitatem magnitudinemque ipsius exponet omnium oculis, demonstrabitque Magnificum FABRUM eam innocentia ac justitiæ laudem, industriam cum prudentia, summamque humanitatem ad res gerendas attulisse, ut non suæ tantum sed publicæ etiam Fortunæ Faber merito fuisse judicetur.

Ad gloriam HAMBURGI pariter ac felicitatem pertinere mihi persvadeo, quod civium suorum & indigenarum meritis ac Virtuti dignum inprimis pretium ponit, ut justum est æquumque: eadem tamen non aspernatur dexteritatem in hospite ac peregrino, sed ubicunque eam repererit, amplectitur, fovet, & ad summas dignitates evehit libenter. Qua ratione etiam est factum, ut ab omni ætate peregrinis in Civium numerum adscriptis locus hac in Urbe fuerit datus inter honoratissimos omnium ordinum viros, multa etiam multorum in omni ordine peregrinorum in Remp. in Ecclesiam in rem scholasticam merita extiterint existantque nec poenitenda, nec inficianda. Quemadmodum vicissim Hamburgenses alibi terrarum benigne excepti rem bene gesserunt & suam & publicam, atque hodie etiam cum dignitate & laude procul a patria versantur. Neque aliud fuit olim Romanorum de peregrina virtute judicium, quibus sicut ad potentiam & felicitatem, ita ad laudem sapientiæ nihil defuit: Nam & hi Numæ Sabino regnum, Ciceroni Arpinati Consulatum detulere, neque facti poenituit, imo salutem & decus peregrini-

reginis se hominibus in acceptis referre maluerunt profiteri, quam eorum destitui sollerti fide atque opera. Ac Ciceronis maxime exemplum me movet, in quo Beati Consulis nostri instar video, *hominem per se cognitum, nulla commendatione majorum ad summum imperium per omnes honorum gradus elatum, a) quem a se ortum, Romani hominibus nobilissimis omnibus honoribus prætulere. b). Virum novitatis nobilissimæ, qui omnia incrementa sua sibi debuit. c)* Sic enim & noster honestis procreatus natalibus Patre GOTFRIDO FABRO & GERTRUDE TRAPIA atque in lucem susceptus Sverini A. C. M. D. C. L. X. V. d. XVIII. Febr. non gratia aut nobilitate parentum vel familiæ opibus sed propria virtute enituit, atque ita enituit, ut nobilissimis comparandus & antèferendus videretur.

Animus tener in Scholasticis tirociniis, quæ Rostochii posuit, & posuisse se semper commemorat vivus non sine voluptate, serio imprimis sensu pietatis & in alios homines charitatis fuit imbutus, qui per omnem vitam ejus tanquam lumen exsplenduit. Ex elementis quæ hausit bonarum litterarum ac disciplinarum, hunc præter alia fructum retulit, ut licet ad rem mercatoriam deinde se applicaret, tamen amor in litteras & litteratos semper alta mente repositus in eo manserit, studiumque noscendi res præclaras atque utiles majora cum ætate atque honoribus incrementa ceperit, & cum usu rerum conjunctum, præbuerit quam plurima atque utilissima percipiendi occasionem.

Cum autem esset ei propositum, jamque ætas postularet negotiantibus & mercatum instituentibus se adungere, nihil intermisit eorum quæ idoneum redderent ad hoc faciendum cum fructu & dignitate, quæque hominum, quæ mercium, quæ negociationis usum compararent: quam ea deinceps fide ac honestate, ea industria ac felici sagacitate exercuit ac frequentavit, ut mox hac in Urbe, quam sedem fortunarum sibi delegerat, inter negociatores magnarios præcipuos esset, nomenque viri boni ac prudentis omnium judicio ferret. Inde coepit variis muneribus civilibus, præfecturis, & procurationibus admo- veri, quas omnes obivit ea accuratone, perspicacia ac fide, ea sollertia, candidaque humanitate, eo Zelo pro communi salute, ea-
B. que

a) Cicero. Catilinar. I. c. 11.

b) Cicero Philippica VI. c. 6.

c) Vellejus Paterc. lib. 2. cap. 34. 3r.

que animi contentione, ut amorem omnium promeruerit. In Amplisimum Ordinem inde cooptatus A. MDCCX. d. xxvii. Nov. Præturam A. MDCCXVII. & MDCCXVIII. gesfit cum singulari laude prudentiæ, constantiæ atque æquitatis. Denique fasces Consulares felicibus ad eum auspiciis delati sunt A. MDCCXXII. d. viii. Julii, communi gaudio atque expectatione Civium, cui ita respondit in summo hocce Magistratu obeundo diligentissime, æquissime, prudentissime, ut ereptum jam atque sublatum ex oculis, tanquam communem Parentem omnes pariter doleant.

Qua fortuna usus fit in duplici Conjugio, quam felix fuerit Pater familias, qui idem in liberis suis Christianum patriæque utilem in morem educandis singulare semper posuit studium, paucis perstringere juvabit. A. MDCXCIII. quidem d. xxx. Julii connubio sibi junxit honestissimam Virginem ELISABETHAM van KREKEN, è qua filiam suscepit AGNETAM filiosque duos RATKIUM GOTFRIDUM, PETRUMque. Sed extinctam A. MDCXCVI. d. xxvi. Sept. Matrem filia ad meliorem vitam præcesfit, filius uterque non diu post infecuti sunt, Patremque viduum & improlem reliquere. Interjecto propemodum quadriennio, A. MDCC. d. xxiii. Sept. secundis stabilioribusque sibi nuptiis junxit Virginem nobilissimam, quæ nunc mariti charissimi obitum acerbis deplorat lacrymis, MARIAM STOKFLETHIAM, MARTINI STOKFLETHI Mercatoris celebratissimi atque ELISABETHÆ COLLINIÆ Filiam, Sororemque Amplissimi Viri DANIELIS STOKFLETHI, Senatoris prudentia & meritis spectatissimi. Ex hac undecim procreatos liberos vidit & amplexus est, cognominem Patri JOANNEM JACOBUM, MARIAM ELISABETHAM, CATHARINAM GERTRUDEM, ANNAM, JOANNEM JACOBUM alterum, MARGARETHAM, GOTFRIDUM, ELISABETHAM, PAULUM, MARIAM, & JOANNEM JACOBUM tertium. Ex his soli supersunt & vitali aura fruuntur amantissimi Parentis obitu consternati filii duo PAULUS, & minimus natus JOANNES JACOBUS, filiarumque tres, ANNA, ELISABETHA & MARIA: cæteris tribus filiis, filiabusque totidem, beatum Parentem in celestia Gaudia prægressis. Natus maxima ex superstibus ANNA auspiciatum nuptiarum foedus

foedus sancivit cum Nobilissimo Viro NICOLAO HINSCHÉ, virtute amplaque negotiatione claro ac spectato, ex eoque conubio quadruplicis prolis Parentem fecit & Avum. Primogenitus quidem filius editus partu difficili fuit mortuus: Filiae autem tres ANNA ELISABETHA, MARIA & CATHARINA vigent Divino beneficio valentque, quæ ut in longam senectutem usque vigeant & valeant, & cum parentibus aviaque ac proavunculo, avunculis, ac materteris constanti valetudine & lætis successibus prosperentur, DEUM Optimum Maximum precor.

Quod verissime pronunciatum à Valerio, d) *Virum bonum esse, eam rem innumerabilibus laudibus contineri*, has laudes omni Vita sua Beatus Consul noster proprias sibi vindicavit, ita ut quod Hugoni Boncompagno e) datum epitaphii loco fuit elogium, omni jure promeruerit, *hic est in quo dolus inventus non est*. Præterea vero quod justissimus & servantissimus æqui esset, demerendis hominibus natus videbatur, ita mira in illo erat humanitas, quæ ex vultu facieque ejus elucebat, longe magis etiam ex sermonibus, conjuncta cum gravitate quam statura formaque eximia & habitus corporis amplior robustiorque decorabat. Quam generoso fuerit animo, quam liberalis & beneficis in inopes, vel ex uno fas sit specimine demonstrare, quod licet clam ab ipso de industria habitum, tamen perferentis indicio post plures annos, contra ejus voluntatem innotuit, atque publicas f) quas merebatur laudes grato ac memori filio viduæ, in quam beneficium illud contulerat, expresfit. Nam iter forte faciens per opidulum Albi nostro vicinum, cum inaudiisset Pastorem Ecclesiæ illius relicta cum quinque parvis liberis inope vidua nuper mortem obiisse, per civem illius opiduli, defuncti amicum statim ducentas marcas perferri ad eam curavit, atque a quonam præclarum hoc munus mitteretur diserte voluit ipsam ignorare, quæ etiam obiit prius quam illud rescire potuit.

Pietate in DEUM fuisse singulari, & in sacrum Ordinem Verbiq; Divini interpretes benevolentia, pronoque animo ad ornanda ea quæ ad salutem & decus Ecclesiæ possent facere, neminem præterit eorum qui Beatum Consulem propius noverunt. Quanto autem Zelo flagraverit salutis omnis publicæ promovendæ, quanta charitate fuerit Remp. profecutus, securitatem-

B 2

que

d) Valer. Max. lib. VII. c. 2. 4.

e) Jo. Ciampinus 2. de abbreviatoribus de Parco majori p. XIX.

f) Patr. CXXXIX. T. 3. p. 321.

que ejus & deus, auctoritatemque Magistratum & communem libertatem tueri contenderit maximis viribus, consilia ejus & actiones fecerunt testatum.

Sed quid ago, virtutum meritisissimi Consul's commemoratione levo an inflammo & augeo desiderium, quod cum dolore conjunctum justissimo, extincti cogitatio in animis nostris incendit. Nam qui firmis antea viribus usus fuerat stabilique valetudine, is ab aliquot annis calculi doloribus & podagræ vexari coepit, indeque robore corporis sensim afflicto atque detricto, novum mali impetum, accedente defluxionum in pectus vi sustinere amplius non potuit, sed artem medicam omnem eludenti morbo succubuit die mensis hujus Novembris decimo quinto, cum vixisset annos LXIV. menses novem, diebus tribus minus. Atque ficti vivus spiransque DEUM ac SALVATOREM suum amavit unice & fide sincera coluit, sic spe plenus & fiducia inter preces suorum ac lacrymas placidam obiit mortem, sciens sibi quoque Redemptorem suum vivere, eumque se novissimo die certissime iterum e pulvere in beatam ac sempiternam vitam excitaturum. Hujus defuncti desideratissimi Consul's exsangue corpus solenni pompa efferetur d. XXII. Novembris, terræque mandabitur in æde S. Jacobi, jacturam autem gravissimam morte ejus factam DEUS Opt. Max. pro sua in hanc Civitatem Misericordia pensabit digno successore, altero Fortunæ publicæ FABRO: idemque Nobilissimam Familiam luctu hoc incredibiliter afflictam ac squalentem, provida magna ac benefica gratia sua potenter solabitur.

